

-Какво се случи!?

Амбър Годхънт-Карсън, като един кадърен агент на ФБР (и то такъв с бляскаво политическо минало като сенатор и президент на САЩ) умееше да запазва самообладание дори в свръх напрегнати ситуации. Ала случаите, в които бъдещето на семейството ѝ изглеждаше под въпрос без съмнение приспадаха към онези, в които самообладанието на хубавата тъмнокоса дама вървеше по ръба.

Тя, пристигнала възможно най-бързо в West Port Hall след получения сигнал за мистериозното изчезване на съпруга ѝ Матео и поп изпълнителя Тайен Ачак, сега премятеше своя изцъклен, пъстър поглед измежду множеството познати и непознати лица около себе си. Най-съсредоточена в желанието да открие някакви отговори тя изглеждаше докато разговаряше със своя племенник Трой, който, разбираемо, беше възприеман като най-близък до случая заради необяснимото му участие в озадачаващата смяна на местата с другите двама.

Но отговорите бяха нещо крайно далечно и за него.

- Не знам... Наистина... не знам... Просто усетих някакво странно и обезпокоително чувство... а после изведнъж вече се намирах на друго място. И после това се повтори наново... но не потрети. Пред изумения ми поглед там, на онази сцена, видях само как Матео и Тайен... изчезват...

- А Матео, преди да изчезне... видяхте ли го? Говорихте ли с него?

Този път въпросът бе не само към Трой, а и към съпругата му и останалите няколко техни общи познати наоколо.

- Да, ние го видяхме за минутка-две – отговори Селесте. – След което той се насочи нанякъде сред тълпата. Доколкото стана ясно е дошъл тук по някакъв случай.

- Случай ли? – опули се Амбър. – Но в базата данни няма информация към него да е бил подаван сигнал, камо ли той да е приемал някакъв *случай*... Сигурни ли сте, че това ви е казал?

- Не директно, но ни го намекна – отвърна Трой. – И знаеш ли, колкото и странно да звучи, струва ми се, че той се канеше да отиде да разговаря с... певецът. Тайен Ачак. Което, имайки предвид случилото се с нас тримата, може и да не е било съвпадение.

- Смятате, че е възможно нерегистрираният случай, върху който е работил Матео да е бил свързан с необяснимите събития около премигването на светлините? – почуди се Джоел, който също се намираше до всички тях заедно със сина си Брейди, братовчедите си Кейлъб и Джени, а също и Дайами.

Но Трой отново нямаше категоричен отговор. Нито пък съпругата му, с която сега даже се спогледаха, а в обърканите им, разтревожени погледи проблесваше плетеницата от още и още въпроси...

Беше късна вечер, когато Трой и Селесте се прибраха в имението “Джейвика” заедно с живеещия в същата къща Кейлъб – и тримата все още изпълнени със същите въпроси...

Не по-малко замислени над притеснителния случай по същото това време бяха и пристъпващите в съседния имот Джоел и Брейди. Баща и син, които определено не бяха очаквали, че първата им нощ в новият им дом щеше да е толкова тягостна.

Също както не очакваха, че в обширния изискан хол на къщата си щяха да заварят някой, който дори само с присъствието си да ги зарадва поне малко.

Там, на едното от канапетата седеше стилна, фина дама. Носеше светлолилава рокля, покриваща тялото ѝ от глезените нагоре, а също и красива перлена огърлица, допълнена от красиви обеци в сходна гама. Светло русата си, почти бяла коса бе прибрала в елегантна прическа нагоре, а сините си очи бе втренчила в триизмерния екран на тънкия таблет в ръцете си – или поне докато не чу, че двамата мъже влизат в къщата.

Когато ги видя тя им се усмихна, а Джоел възкликна:

- Майко?

- Мили мои! Прибрахте се! – изпълнена от радост, жената се изправи и отиде да ги прегърне. – Ах, какъв голям и чаровен мъж е станал единствения ми внук в годините, в които си комуникирам с него предимно чрез видео разговори!

- Здравей, бабо Рут... - поздрави я Брейди и се подсмихна.

- Не очаквахме да си тук – плановете не бяха ли ти и татко да ни дойдете на гости утре за обяд? – попита Джоел.

- Ех, да, но като повечето планове... и тези се измениха. На Шон му се наложи да замине за Канада. А аз тези дни съм си взела почивка от работата и започна да ми става скучно без него вкъщи. Затова реших, с риск да стана нахална, да ви дойда неканена на гости още тази вечер. За радост от години познавам охранителя, който сте наели за главната порта и не беше нужно да му доказвам, че не съм дошла тук да ви обирам.

Тя се засмя, но вялите усмивки, с които нейният син и внук отвърнаха на закачливите ѝ думи подсказаха на Рут, че нещо не беше наред. Тя присви една вежда и попита:

- Какво има? Да не би да се е случило нещо, та изглеждате толкова потиснати?

Джоел и Брейди се спогледаха с въздишки.

- Всъщност... да. Случи се – отговори бащата от двамата и пристъпи към близкия рафт с наредени на него питиета, за да си сипе една чашка бренди. – Но ако поискаш да ти обясним *какво точно* се случи, не смятам, че ще успеем. Защото и ние самите, също като много други хора, включително и самите власти... така и не можахме да открием каквото и да е логично обяснение.

- О, Джоел... - изрече Рут и сложи ръка при сърцето си. – Притесняваш ме... Моля те, кажете ми за какво става въпрос? Нещо със семейството ли? С други наши познати ли?

- С Матео. И с онзи известен поп певец, Тайен Ачак – поясни Брейди. - Те... изчезнаха...

- Изчезнаха?

- Да... Както си се намираха на онзи концерт към изложението за индианския бит и култура в West Port Hall... изведнъж светлините започнаха да премигват, а след всяко следващо премигване местата на тях двамата и на чичо Трой... се сменяха.

- Докато накрая Трой не се озова на мястото на певеца – на сцената – а самият Тайен и Матео просто вече... ги нямаше.

- О, не! Но как така? – недоумяваше Рут.

- Надяваме се скоро да се разбере – каза Джоел и отпи от брендите си. – Горката Амбър, личеше си ѝ, че едвам се държи, колкото и да е силна... За радост у нея винаги е имало несломим борбен дух. Убеден съм, че рано или късно той ще е доведе до... нейния любим. Както трябва да е.

Потрепна при последните думи. Отново отпи от чашата. Но не успя да скрие от майка си и от сина си своите чувства, преобразили се в нещо по-различно.

- Всичко това те подсеща за Елън, нали? – попита с въздишка Рут и отиде да сложи ръце на рамената му. – За нея и за това, че вие двамата също не сте един до друг.

О, миличкият ми, сигурен ли си, че няма никакъв шанс ти и тя да съчетае отново пътищата си?

На Джоел му се искаше да отговори с някакъв позитивизъм, но му беше твърде трудно да лъже дори себе си. Пък и, както разбрахме, темата за Елън бе твърде деликатна за него – особено когато се обсъждаше в присъствието на сина му.

- Ще се кача горе в стаята си, да пробвам да поспя... - Брейди, очевидно омърлушен не само заради казуса от West Port Hall, се извърна на другата страна и тръгна към стълбището.

Рут и Джоел го проследиха мълчаливо, с тъга в погледите.

- Ах, може би не трябваше да заговарям за Елън точно пред него... - въздъхна жената. – Клетият, сигурно се чувства ужасно от това единствената майка, която познава, да напусне живота му тъй неочаквано...

- За жалост да. Опитва се да стиска зъби пред мен, но познавам достатъчно добре сина си. Макар и двамата с Елън да продължават да поддържат комуникация от разстояние... Брейди знае, че нещата вече не са същите като преди. И това го натъжава. Да се надяваме, че новото момиче в живота му ще е способно да приповдигне малко духа му.

Рут присви една вежда и изглежда сина си с интерес.

- Ново момиче? Брейди си има приятелка?

- Не съм съвсем сигурен, всъщност... - отвърна Джоел и за първи път откакто се бе прибрал се подсмихна някак по-ведро. – Но ги чух да говорят за нещо такова с другите момчета. Не пожелах да им се бъркам, затова не започнах да го разпитвам, но... определено става въпрос за някоя, която не му е безразлична...

- Хм... - Рут изглеждаше замислена. – Да, прав си, че Брейди има нужда от някой, който да му създава приятни емоции и да го разсейва от неприятните събития. И все пак, предполагам не си изненадан, че съм леко притеснена от това какво точно е това момиче... Така де, невинаги човек попада на *правилния* още от първия път...

Този път Джоел присви вежда. Усмихна се с единия край на устата си и рече:

- Не е нужно и до ден днешен да ми натякваш за биологичната майка на Брейди.

- Не, в случая не ти натяквам – махна с ръка Рут. – Но като се има предвид, че на неговата възраст и баща му не умееше да преценява момичетата както трябва и затова му се наложи първо да премине през неподходящата жена и чак в следствие да открие истинската достойна дама в лицето на Елън... нормално е да се загрижа и за неговия наследник. Единственото хубаво, което излезе от онази злополучна връзка...

Отнасяйки погледа си някъде настрани, жената си припомни някои мигове, които навярно ѝ се искаше да можеше да остави напълно в миналото, но в моменти като този нямаше как те да не се изникнат отново в съзнанието ѝ. Междувременно, Джоел, също замислен над тях, отведнъж поклати глава и запремига. Изпи последната глътка от брандито си и каза:

- Защо въобще се задълбахме толкова в темата? Дори не знаем дали в живота на Брейди наистина има момиче, камо ли да се тревожим какво може да е то... Хайде, нека поседнем и поговорим над други теми – отдавна не сме се виждали на живо, все пак.

Прикани я да отидат на канапето. А Рут кимна и отговори с лека усмивка:

- Да. Прав си.

Настаниха се на удобния диван и се впуснаха в куп други разговори, които продължиха чак до полунощ. Разговори, обвързани както с многото неща, които двамата бяха планирали да си кажат при първата си среща от доста време насам, така и, отново, с тревожните актуални събития от West Port Hall.

Джоел и Рут дори не предполагаха, че по време на тези техни разговори, една тъмна сянка, обвързана доста тясно с въпросния необясним случай от централната зала на града, се прокрадна край къщата, в която се намираха те, за да се слее скоро със сенките на дърветата в съседния имот – имението “Джейвика”.

Снижавайки се там, тази до този момент летяща фигура, облечена с вееща се назад пелерина, стъпи сред тихо появяващите се нощни треви. Вдигна поглед към голямата стара къща, в която понастоящем светеше един единствен прозорец – този на стаята на Кейлъб, който, макар и наказан да не използва обичаните си развлечения като телефони, компютри и конзоли, все още не бързаше да спи, а вместо това се бе впуснал в четенето на приятна книга.

Но не младия тийнейджър представляваше основния интерес за този мистериозен неканен посетител в имота. А друг един наследник Годхънт, който понастоящем вече живееше в този дом.

С лек тласък нагоре, летящия индивид отново се извиси над двора. Тайно долетя до отворения балконски прозорец към една спалня на същия етаж като този, на който беше Кейлъб. А там, в тъмнината, озарени единствено от лунната светлина, в едно легло лежаха Трой и Селесте. Сгушени един в друг, те бяха със затворени очи, но все още се опитваха да заспят.

Може би именно защото все още бяха будни, но по едно време и двамата сякаш за миг усетиха надвисналата пред прозореца им сянка. Първа отвори очите си жената, миг след което и мъжът.

Ала само един поглед към прозореца бе достатъчен, за да установят, че там в момента нямаше никого.

- И ти ли го усети? – попита Селесте, споглеждайки се колебливо със своя любим.

- Да... - отговори тихо той, загледан с преценяващ поглед към прозореца.

Изправи се и отиде до балконската врата. Надникна навън, но не видя нищо.

- В друг случай вероятно бих казал, че умовете ни си играят с нас, но след случилото се днес... - прошепна тогава Трой.

Селесте се изправи и направи няколко крачки към него. Прегърна го в гръб.

- Мислиш ли, че някакво зло може отново да е хвърлило очи на семейството ни?

Трой извърна леко глава към нея. Обозря я с проблесващ поглед, изпълнен с колебливост, но и с онзи сладък захлас, породен от нестихващата му любов към тази жена.

- И да е надвиснало – ще се справим. И този път.

Не си казаха нищо повече. Само се прегърнаха още по-чувствено.